

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De superbia librorum, & de octo quæ valent ad eius detestationem. Capvt
XXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

debent admirari opera Dei, quàm opera hominum. Legitur de beato Bernardo, quòd ipse fleuerit quum videret tuguriola pastorum tecta culmo, similia casulis pristinis Cistercien. tunc incipiebant habitare in magnis ædificiis. Pulchritudines istarum renneses, sicut dicit beatus Bernardus, cito propositum enervant, & masculinum animum effeminant.

De superbia librorum, & de octo qua valent ad eius detestationem.

CAPVT XXIII.

Sequitur de superbia librorum, qua specie laborant qui volumina habere libros deauratos. ¶ Octo verò sunt quæ possunt valere cõtra hoc peccatũ. ¶ Primo possunt valere cõtra hoc peccatũ exẽpla, & præcipue exemplũ filij Dei, qui liber virgẽ est, qui humiliari voluit vsq; ad hoc q; nouissimus esset. Intolerabilis enim est superbia in aliis libris, ex quo Liber vitæ tantũ humiliatus est. Dicit enim Hier. in primo prologo super Iob: Habent qui volunt veteres libros, vel in membranis purpureis, auroque gentoque descriptos, vel vncialibus, vt vulgò aiunt, literis, quæ magis exarata quàm codices, dummodo mihi meisque permittant pauperes habere schedulas, & nõ tam pulchros codices quàm emendatos. Et Paulus 2. ad Tim. 4. Affer autem & veteres libros, maxime autem membranas. ¶ Secundo verò hoc, quòd sapientia declamat cõtra humilia. vnde Matthæi 11. Abscondite hæc à sapientibus & prudentibus, & reuelasti ea paruulis. Amat etiã verba humilia, vt patet in verbis sacrae scripturae, quæ valde humilia sunt. Amat etiã humilia corpora. Vnde sapientes homines frequenter parui sunt. vnde Sapiens: Sæpe est sub pallio latido sapientia. Proverbiorum 11. Vbi humilitas, ibi sapientia. Eodem modo amat Sapientia humilẽ scripturam. ¶ Tertio hoc, quia sacra scriptura humilitatem docet. Vnde humilitatẽ debet habere. Patere legem, ait Sapiens, quã tu ipse tuleris. Legẽ humilitatis præcepit sacra scriptura, vnde eam debet seruare. ¶ Quarto verò hoc, quia puerilitas est aureas & argenteas amare litteras & in his delectari. Senec. Plerũque est quia non pueritia, sed, quia grauius est, puerilitas remanet. ¶ Quinto verò hoc, quòd quidam quoddam spirituale adulterium est, quando amore amplectuntur pulchritudinem scripturae, quo deberent amplecti ipsam sapientiam. Vnde de illis potest exponi illud 2. Petr. 2. Habent oculos plenos adulterij & incessabilis delicti. Sapientia sponsum est intellectus nostri. vnde Sapientia octauo. Hãc amaui, & acquisiui eam à iuuentute mea, & quasiui eam mihi sponsum assumere, & amator factus sum formæ illius. Scriptura verò quæ

quædam ancilla est ipsius Sapiëntiæ. Vnde plus debet amari spõ-
 fa, quàm ancilla: id est, sapientia, quàm pulchritudo scripturæ.
 Vnde cauendum est ne ancilla tantæ pulchritudinis sit, q̄ reli-
 cta pulchritudine sapientiæ animus fornicetur cum pulchritu-
 dine scripturæ. ¶ Sexto hoc, q̄ valde impiũ est oculos suos pa-
 scere auro & argento, quando homo videt tot filios Dei fame-
 licos. Visus plura habet vnde pasci potest, quàm gustus. Habet
 enim solem, & lunã, & stellas, & flores innumeros, & multa alia
 ex quibus pasci potest. Vnde valde impiũ videtur esse Chri-
 stiano, ori Dei subtrahere in pauperibus, vnde oculi eius dele-
 ctentur. Ad quid depingit aliquis homines vel flores in libro
 suo? Nonne sufficiunt ei, homines & flores quos Deus creauit?
 ¶ Septimo hoc, quòd tales contumeliam auferunt sapientiæ,
 eam non reputent dulcedinem eius sufficientem ad consolatio-
 nem studentium: cum scriptum sit Eccle. 23. Nihil dulcius, quàm
 respicere in mandatis domini. Et Sapient. 8. Intrans in domum
 meam conuiescam cum illa, scilicet Sapientia. Non enim ha-
 bet amaritudinem conuersatio illius, nec tædium conuictus il-
 lius, sed lætitiã & gaudium. ¶ Octauo hoc, quòd parum valet
 ista pulchritudo scripturæ: non enim hominem satiat. Vnde Ec-
 clest. 1. Non satiatur oculus visu, nec auris auditu.

De superbia cantus, & his que sunt reprehensibilia circa cantum.

CAPVT XXIIII.

NOtandum ergo q̄ circa cantum hæc sunt reprehensibilia.
 ¶ Primò reprehensibile est, cum quis nimis blandã vocẽ
 querit, vel ad gloriandum, vel ad delectandum. vnde Greg. Cũ
 blãda vox queritur, sobria vita deseritur. Aug. Quoties plus me
 delectat cãtus, quàm res que cãtatur, toties me grauius peccas-
 se cõfiteor. Itẽ reprehẽsibilis videtur esse in cantu vocis fractio.
 Vnde in legenda sancti Sebastiani: Putãne illũ inter Christico-
 las numerãdũ, qui tonsurã diligit, comam cõponit, sãpores que-
 rit, & vocẽ frangit? Fractio vocis signum est fracti animi. Sicut
 reprehensibilis est crispatio crinium in hominibus, corrugatio
 vestium in mulieribus: sic videtur esse reprehẽsibilis fractio vo-
 cis in cantãtibus. Et sicut ventus solet facere in aqua crispationẽ
 quandã: sic ventus vanitatis hanc crispationẽ seu fractionẽ
 vocis frequenter facit: Talis cantus ob lasciuã factus, similis
 videtur esse cantui illi de quo legitur Exo. 22. Vocem canẽtium
 ego audio, ait Moyses. Cũmq; appropinquasset ad castra, vidit
 vitulum & choro. In vitulo, qui est animal lasciuũ, lasciuia ir-
 telligitur. Vnde cantus adorantium vitulum, est cantus eorum
 qui